

ning, som der ikke er Grund til at paaføre Bankerne, selv om Bekostningen naturligvis vilde være overkommelig. Det vil ikke have nogen som helst Interesse, saa vidt Flertallet kan skønne, for Bladenes Læsere at se disse Maanedsbalancer i Bladene; naar de en Gang hvert Kvartal kan faa at se, hvordan Bankens Balance er, mener vi, det er alt, hvad de kan have Interesse af. Noget andet er, som sagt, at Bankspektøren maa have maanedlige Beretninger, og det bliver ogsaa staaende. Vil Bankerne gaa videre end til at avertere deres Balance kvartalsvis, staaer det dem jo frit for.

Ændringsforslagene Nr. 13 og 15 af Udvalget behøver jeg ikke at omtale. Ændringsforslag Nr. 16 tilsigter kun at skaffe Bankerne mere Tid til at indrette deres Forhold i Overensstemmelse med Loven, end Lovforslaget vil give dem. Lovforslaget giver kun en Tid paa 3 Maaneder efter Lovens Stadfæstelse; Ændringsforslaget udvider denne Frist til et Aar.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale samtlige af Udvalget eller af Flertallet stillede Ændringsforslag til det høje Ting. Jeg skal tilføje, at samtlige disse Ændringsforslag er tiltraadte og delvis redigerede af den højtærede Handelsminister. Om Mindretallets Ændringsforslag skal jeg paa det nuværende Stadium ikke udtale mig; jeg skal vente med at gøre nogle Bemærkninger, til disse Forslag er blevet omtalt af Mindretallets Ordførere.

Schovelin: Som ærede Medlemmer vil se, har under Nr. 5 et Mindretal, som jeg har den Ære at tilhøre, stillet et Forslag, der søger, saaledes som det ogsaa fremgaar af Betænkningen, at betrygge Bankernes Likviditet paa en bedre og mere fyldstgørende Maade, end dette sker i selve Lovforslaget. Hvis man vilde opstille en ganske almindelig Regel om de tvende Arter af Pengeinstitutter, som vi nu skal til at lovgive om, Sparekasser og Banker, og vilde betegne deres Karakter med et enkelt Ord, saa maatte man vel sige, at en Sparekasse bør altid være solid, og en Bank bør altid være likvid. Det, som det for Sparekasserne gælder om, er, at Midlerne bliver anbragt paa en saa sikker Maade, at det Publikum, der søger til Sparekasserne, nemlig Sparerne, kan være sikre paa i første Række at have deres Rente og ogsaa paa, naar Tiden kommer, og de vil have deres Kapital, at den er fuldt og ubeskaaren til Stede. For Bankernes Vedkommende er det jo en Selvfølge, at de skal være solide, men de skal tillige

være likvide. Dette beror paa, at Bankerne netop er de Pengeinstitutter, som skal rumme de disponible Midler i Samfundet, de Midler, som i første Række Forretningsverdenen, i anden Række alle mulige andre Borgere ønsker at holde disponible, saaledes at de paa Anfordring eller med forholdsvis kort Varsel kan faa disse Penge tilbage. Det er altsaa Midler, som de vedkommende ikke ønsker at anbringe i Landbrug, i Industri, i Næringsvæsen, eller hvad det nu kan være, ikke ønsker at binde, ikke ønsker at lægge hen som en Kapital, hvoraf de blot vil nyde Renterne, men det er netop Midler, som de ønsker at holde rede, deriblandt i første Række Forretningsverdenens Kassebeholdning. Derfor er det absolut nødvendigt at tvinge Bankerne til at gennemføre en streng Likviditet. Det er jo paa dette Omraade i det store og hele gaaet saa nogenlunde her i Landet uden Lov. Nu skal vi til at lovgive, og det synes da at være ganske selvfølgelig, naar man skal lovgive og derigennem give Befolkningen en Fornemmelse af, at nu har selve Statsmagten, selve Lovgivningsmagten paataget sig at ordne disse Forhold paa en for Befolkningen betryggende Maade, at saa maa Befolkningen ogsaa kunne stole paa, at nu er det ikke længere overladt til Pengeinstitutternes eget Forholdsbefindende, men nu er det Lovens, Samfundets Forordning, at disse Pengeinstitutter skal være ledede, som de bør være ledede set fra et Samfundssynspunkt. Jeg sagde, at i det store og hele var det gaaet godt herhjemme, men vi erindrer alle, at vi dog har haft Eksempler paa, at det kan gaa galt. Vi havde jo den store Bankkrise her i 1908, hvor først Grundejerbanken og senere Detailhandlerbanken maatte standse. Og hvad var Følgen deraf? Følgen deraf var, at vi geraadede i en Krise af en meget alvorlig og hele Landet omfattende Beskaffenhed, og der maatte gribes til saa ekstraordinære Forholdsregler som disse, at baade Staten og de store Banker, de saakaldte Hovedbanker, maatte træde til og i mange Aar gennem en særlig Institution søge afvikle Følgerne af de Kalamiteter, som skrev sig fra denne Bankkrise. Og hvad var det, der var i Vejen med Grundejerbanken og Detailhandlerbanken? Det var netop bristende Likviditet. Det var ikke mindst for Detailhandlerbankens Vedkommende dette, at man havde forsyndet sig imod den store Hovedregel for alt Bankvæsen, at man havde taget store Kapitaler ind af den Art, som Befolkningen netop ønskede at holde rede, og bundet dem saa fast, at der opstod Tvivl om disse Bankers Betalingsevne, og da der